

Cristià i Problematitzat?

Avui es dona un tipus de cristià abúlic, sense il·lusió, com desanimat. Un tipus de cristià problematitzat, que tot li cau dels dits, sense iniciativa per a una vida apostòlica viscuda amb entusiasme. Com si la fe hagués perdut la seva frescor i ja no pogués ser causa d'alegria. Sembla que hi hagi qui es preocupi perquè el cristianisme es vegi només sota aquest punt de vista de cosa sossa i superada, per tal de negar-li el que li és més essencial: la joia de sentir-nos salvats i d'haver esdevingut fills de Déu. Es un tipus de cristià, el que em refereixo, que no sent l'alegria de posseir la Gràcia que és la nostra participació de la vida de Déu. Sembla un cristià sense Gràcia, perquè, si aquesta ens santifica, un dels fruits immediats ha de ser la joia i l'alegria.

El Nou Testament està ple de referències a l'alegria que la fe proporciona. Jesús, en el sermó sacerdotal de Sant Joan, després de comunicar-se obertament als deixebles, els diu: «Us he dit aquestes coses perquè la meua joia sigui en vosaltres, i la vostra joia sigui completa». Insisteix en que demanin al Pare en nom d'ell i així obtinguin el que demanen, i la seva joia sigui completa. Posseir l'Esperit del Crist és el motiu més gran de joia que els homes puguin experimentar. Així ho veiem en els Actes dels Apòstols en la manera com els pagans reben l'anunci de l'Evangeli, el Baptisme i la Confirmació. Aquesta primera predicació evangèlica és anomenada «bona notícia» i els qui la reben i la practiquen són «benaurats». La bona conducta dels Corintis és motiu d'alegria per a St. Pau, que els escriu corregint-los perquè la seva vida sigui més semblant a la de Crist i així participin de la seva pròpia joia. I acaba la carta amb aquesta recomanació: «Fillets, germans, estigueu alegres, sigueu perfectes, exhorteu-vos, tingueu els mateixos sentiments, viviu en pau». L'Apòstol Joan comença la seva primera carta donant testimoni de tot el que ell ha vist i experimentat respecte de Jesús, la Vida eterna que era a prop del Pare i se'ns ha manifestat; i acaba el paràgraf dient: «us escrivim aquestes coses a fi que la nostra joia sigui plena». Troba la joia plena en fer participants als altres de tot el que ell ha experimentat i viscut amb Jesús.

Tornant a aquell tipus de cristià avorrit, penso que és una persona que, pels problemes que el món i la societat d'avui presenten, ha caigut a la temptació de pensar que no es pot tenir alegria mentre hi ha d'altres que sofreixen; sense tenir en compte que joia i sofriment són dues coses compatibles. El sermó de la muntanya ens ensenya a compartir la joia amb els que s'alegren i el sofriment amb els que sofreixen. Jesús mateix ens parla constantment de comunicar-nos la joia que ell té, i crec que un anàlisi ben fet de Jesús no ens pot permetre pensar que es mirava amb indiferèn-

cia els sofriments dels altres. El que passa és que moltes vegades hem volgut jutjar l'Evangeli amb les nostres categories naturalistes i no amb les categories sobrenaturals en les que ens és presentat. Hem volgut naturalitzar l'Evangeli per tal de poder-lo entendre millor, i ens hem quedat sense Evangeli. Ja comencem a estar cansats de les imatges que constantment ens presenten d'un Jesús polític, líder social o instigador de les masses a la revolució. Hi ha doctrines ben populars en els nostres ambients que, sense creure-hi, propaguen expressament aquestes falses imatges per tal de fer desaparèixer del cor dels cristians els veritables ensenyaments del Mestre sobre l'amor que Déu ens té i el que ens hem de tenir nosaltres mútuament. L'afany d'acabar amb una societat que només convenç a aquells que s'ho passen bé, ha portat a molts a destruir fins les mateixes rels que possibiliten tota restauració. Fa pensar que el que pretenen no és una societat en la que hi regni més l'amor per a tots els homes, sinó una nova estructura social en la que es canviïn els papers i siguin ells els qui dominin i, per tant, els qui s'ho passin bé en lloc dels altres.

La pega és que molts cristians han caigut en aquesta temptació i, amb una innocència angelical, estan fent el joc als detractors de l'Església. L'alegria cristiana no és fruit de l'estupidesa o de la inconsciència, sinó de l'amor que Déu ens té enviant-nos el seu Fill per la nostra salvació. El cristià troba la seva joia plena complint la seva missió apostòlica que és comunicant als seus germans la «bona notícia» de l'amor de Déu per tots nosaltres, lluitant perquè l'home sigui objecte de l'amor de tots els homes, com ha estat objecte de l'amor de Déu. Es pot tenir alegria més gran que la de ser estimat pel qui és Pare de tots i compromès amb la seva obra d'amor a tots els homes?

El cristià, doncs, no pot ser una persona problematitzada i angoixada, com sembla que avui estigui de moda. Amb la nostra alegria serena moguda per l'Esperit de Jesús ens hem de llançar a estimar els homes d'avui, sembrant l'amor i no l'odi entre grups, compartint el sofriment i no creant esperit de venjança, predicant el Crist mort i resuscitat en lloc de triomfalismes de via estreta edificats sobre els cadàvers dels enemics.

Escoltem la recomanació de St. Pau a la carta als Filipencs: «Alegreu-vos sempre en el Senyor; ho repeteixo: alegreu-vos! Que tothom hagi de reconèixer el vostre bon comportament. El Senyor és a prop. No us inquieteu per res, sinó manifesteu a Déu en tota ocasió les vostres necessitats per mitjà de l'oració i de la pregària, amb acció de gràcies. I la pau de Déu, que ultrapassa tot el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Crist Jesús».

Lluís Ferret

- MERCERIA
- PERFUMERIA
- GENEROS DE PUNTO
- OBJETOS DE REGALO
- PAPELERIA
- PERIODICOS

G E M A